

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/20/2020
Identifikačné číslo spisu:	3717208816
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:3717208816.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ Ing. L. R., nar. XX. J. XXXX, bytom K., 2/ Ing. D.D., nar. XX. J. XXXX, bytom J., zastúpených ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU ŠTRBÁŇ, s. r. o., so sídlom Dvory 1932, 020 01 Púchov, IČO: 36 867 454, proti žalovanému: MESTSKÝ BYTOVÝ PODNIK, s.r.o., so sídlom Sedlišťská 1446/7, 020 01 Púchov, IČO: 31 632 157, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Treškoňova 816/1, 014 01 Bytča, IČO: 47 253 223, o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 8Cb/47/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29. mája 2019, č. k. 16Cob/134/2018-215, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta.

II. Žalobcovia 1/ a 2/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 29. mája 2019, č. k. 16Cob/134/2018-215 potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) z 20. júna 2018, č. k. 8Cb/47/2017-178, ktorým súd prvej inštancie určil, že uznesenie č. 4 valného zhromaždenia žalovaného konaného dňa 20. septembra 2017 je neplatné a žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobcom 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovanému bola žalobca doručená 18. decembra 2017 a vyjadril sa k nej podaním z 28. decembra 2017. Žalovaný predložil na pojednávaní konanom dňa 23. mája 2018 právne stanovisko z 8. novembra 2017 vypracované Univerzitou Mateja Bela v Banskej Bystrici po uplynutí lehoty stanovenej vo výzve okresného súdu podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) za súčasného poučenia podľa § 153 ods. 1 C. s. p. Súd prvej inštancie tak postupoval správne, ak na predmetné stanovisko neprihliadal. Zároveň krajský súd skonštatoval, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p.

1.2. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uviedol, že základnou otázkou bolo, či porušenie § 141 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka vyžadujúce

absentujúci súhlas všetkých spoločníkov so zmenou spoločenskej zmluvy predstavuje dôvod neplatnosti napadnutého uznesenia. Žalovaný v konaní nespochybnil záver, že na prijatie predmetného uznesenia predstavujúceho zmenu spoločenskej zmluvy bol potrebný súhlas všetkých spoločníkov, resp. že by bolo možné schváliť zmenu spoločenskej zmluvy aj napriek nesúhlasu žalobcov, ktorých práv a povinností sa táto zmena týka. Žalovaným namietané skutočnosti - o obsahu práv a povinností žalobcov ako spoločníkov, prípadne rozpor týchto práv s ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 265), Občianskeho zákonníka (§ 39) a zákona o majetku obcí (§ 7) - neboli spôsobilé spochybniť právny záver okresného súdu, že na prijatie uznesenia valného zhromaždenia, ktorým sa menila spoločenská zmluva obchodnej spoločnosti žalovaného, bol potrebný súhlas všetkých jej spoločníkov. Tento súhlas nemal žiadnu súvislosť ani s pomerom hlasovacieho práva spoločníka podľa § 17 ods. 2 spoločenskej zmluvy, pretože tento súhlas bol nutný aj vtedy, ak každý zo žalobcov mal pomer hlasov 0,055 k pomeru hlasov tretieho spoločníka (Mesto Púchov) 99,89. Samotný odvolateľ podľa krajského súdu obmedzil rozsah odvolacieho prieskumu, pretože absencia súhlasu žalobcov so zmenami spoločenskej zmluvy, ktorými sa zužujú, prípadne obmedzenú práva im priznané spoločenskou zmluvou, spôsobuje bez ďalšieho neplatnosť prijatého uznesenia valného zhromaždenia.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dňa 20. septembra 2019 dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

2.1. Namietanú vadu zmätočnosti videl odvolateľ v tom, že konajúce súdy sa nevysporiadali s jeho námietkou, že konanie žalobcov je v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom; s neaplikovaním súdnych rozhodnutí, na ktoré v spore poukázal; v nepripustení ním predloženej právnej analýzy vypracovanej právnickou fakultou Univerzity Mateja Bela predloženej žalovaným a celkovo v rozhodnutí, ktoré nezodpovedá zásadám právnej logiky, čím boli porušené základné princípy civilného procesu.

2.2. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe videl žalobca v tom, že súdy nižšej inštancie sa pri svojom rozhodovaní odklonili od rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ v príslušnom gramatickom tvare) sp. zn. 6Obdo/2/2008 a od viacerých rozhodnutí súdov Českej republiky. Dovolať poukázal na to, že podkladom na zvolanie valného zhromaždenia bol výsledok kontroly Národného kontrolného úradu v spoločnosti žalovaného, podľa ktorého mesto svojim postupom v súčinnosti s menšinovými spoločníkmi znehodnotilo svoj majetok v prospech súkromných fyzických osôb, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 7 ods. 2 zákona o majetku obcí. Uviedol, že pre založenie spoločnosti sa spoločníci podieľali na právach a povinnostiach spoločnosti v pomere Mesto Púchov 70 % a každý zo žalobcov po 15 %. Zmenou spoločenskej zmluvy na valnom zhromaždení uskutočnenom 5. decembra 2002 bolo rozhodnuté v nadväznosti na zvýšenie základného imania spoločnosti zo strany Mesta Púchov o zmene rozsahu práv a povinností v pomere 80 %, 10 % a 10 %, čo však nezodpovedalo novej výške vkladov spoločníkov. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na znenie ustanovenia § 114 Obchodného zákonníka, ktoré síce umožňuje dojednanie výšky rozsahu práv a povinností spoločníkov odchyľne od výšky ich obchodných podielov, avšak určenie odchyľneho rozsahu práv a povinností spoločníkov v spoločenskej zmluve nesmie byť v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku a nesmie odporovať dobrým mravom. Dispozitívnosť ustanovenia § 114 Obchodného zákonníka tak nie je neobmedzená. Zároveň odvolateľ argumentoval ustanovením § 56a Obchodného zákonníka, ktoré zakazuje zneužitie práva (vrátane zneužitia menšiny). Predmetné opatrenie slúži na prípady, kedy minoritní spoločníci svojím konaním blokujú rozhodovanie valného zhromaždenia najmä v otázkach, kde je potrebný súhlas všetkých spoločníkov. Súdy nižšej inštancie pritom vo svojich rozhodnutiach opomenuli uviesť dôvod neaplikovania predmetného ustanovenia na daný spor.

3. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení z 13. decembra 2019 navrhli dovolanie odmietnuť, resp. ako nedôvodné zamietnuť.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu už vo svojom skoršom rozhodnutí (viď 3Obdo/58/2018) skonštatoval, že „pokiaľ ide o dovolacie dôvody, platná a účinná právna úprava upravuje dva dovolacie dôvody. Prvý dovolací dôvod je upravený v ustanovení § 431 a druhý v ustanovení § 432 C. s. p. V ustanoveniach § 420, resp. § 421 C. s. p. je upravená prípustnosť dovolania (nie dovolacie dôvody), pričom prípustnosť dovolania posudzuje dovolací súd z dovolacieho dôvodu tak, ako ho uviedla strana sporu, pričom dovolací súd je uplatneným dovolacím dôvodom (resp. dovolacími dôvodmi) viazaný (§ 440 C. s. p.).

Zároveň platí, že prípustnosť dovolania môže dovolací súd posudzovať len s ohľadom na dovolateľom uplatnený dovolací dôvod, keďže v zmysle aktuálnej právnej úpravy sú dôvody prípustnosti dovolania prepojené so zákonom upravenými dovolacími dôvodmi. Už v uznesení sp. zn. 3Obdo/42/2018 (ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018 pod R 83/2018) vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu skonštatoval, že „pre vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. v súlade so zákonom platí, že ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p. nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.“

6. Úvodom vo vzťahu k niektorým námietkam žalovaného dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalovaný (resp. jeho právny zástupca) celkom nepochopil predmet rozhodovaného sporu a právnu úpravu dovolacieho konania.

6.1. V tejto súvislosti dovolací súd dopĺňa, že predmetom sporu je posúdenie, či žalobcami napadnuté uznesenie valného zhromaždenia - ktorým došlo k zúženiu práv a povinností žalobcov ako spoločníkov vyplývajúcich im zo spoločenskej zmluvy - je neplatné z dôvodu, že s ním nevyslovili súhlas všetci spoločníci s poukazom na znenie ustanovenia § 141 ods. 1, resp. ods. 2 Obchodného zákonníka.

6.2. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu už vo svojom skoršom rozhodnutí (uznesenie zo 7. decembra 2017, sp. zn. 3Obdo/40/2017) vyslovil, „že povinnosťou súdu je v odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. účinného do 30. júna 2016, rovnako aj § 220 ods. C. s. p.). Povinnosť v zmysle uvedeného ustanovenia má súd vo vzťahu k tým dôkazom, ktoré strana navrhla a ktoré mali slúžiť na preukázanie tvrdení strany týkajúcich sa predmetu sporu. Uvedené vyplýva aj z judikatúry EŠLP, v zmysle ktorej z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie EŠLP Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993). Pokiaľ procesný návrh strany sporu nemá súvis s predmetom prejednávaneho sporu a nemá význam pre rozhodnutie vo veci, nie je povinnosťou súdu dať strane odpoveď na to, prečo procesnému návrhu strany nevyhovel“ (rovnako aj sp. zn. 3Obdo/17/2018).

6.3. Z uvedeného dôvodu bude dovolací súd posudzovať jednotlivé dovolacie námietky žalovaného len v rozsahu, v akom môžu mať vplyv na rozhodnutie v predmetnom spore (k tomu viď bod 6.1. vyššie).

7. Pokiaľ ide o tvrdené nevysporiadanie sa s námietkou žalovaného, že konanie žalobcov je v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, dovolací súd konštatuje, že predmetná námietka nemá súvis s predmetom prejednávaneho sporu a nemá tak vplyv na rozhodnutie vo veci. Dovolací súd poukazuje na to, že argumentácia žalovaného o konaní žalobcov v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku bola založená na tom, že dojednanie rozsahu práv a povinností v spoločenskej zmluve je vzhľadom na výšku obchodného podielu jednotlivých spoločníkov v neprospech tretieho spoločníka žalovaného (v neprospech Mesta Púchov), v dôsledku čoho je dané dojednanie neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, zásadou poctivého obchodného styku a ustanovením § 7 ods. 2 zákona o majetku obcí. V predmetnom konaní však súd neposudzuje platnosť, resp. neplatnosť jednotlivých ustanovení spoločenskej zmluvy, ale len (ne)platnosť uznesenia valného zhromaždenia žalovaného.

7.1. Žiadnym spôsobom sa však predmetná argumentácia nedotýka predmetu sporu, keďže vôbec nesmeruje k posudzovaniu neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, prípadne k aplikácii ustanovenia § 141 Obchodného zákonníka, ktoré bolo rozhodné pre rozhodnutie predmetného sporu. Preto predmetnú námietku vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnenú.

7.2. Za nedôvodnú považuje dovolací súd aj námietku dovolateľa, že súdy nižšej inštancie nezohľadnili

pri svojom rozhodovaní rozhodnutia, na ktoré v rámci konania poukázal. Tu len dovolací súd v krátkosti uvádza, že ani jedno z predmetných rozhodnutí na predmetný spor nedopadá (rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sa týkali sporov, v ktorých sa rozhodovalo o nároku bývalého spoločníka na vyplatenie vyrovnacieho podielu, a rozhodnutie sp. zn. 6Obdo/2/2008 bolo vydané v spore, v ktorom sa rozhodovalo o neplatnosti uznesenia členskej schôdze družstva, ktorým bol člen družstva vylúčený z družstva, avšak neposudzovala sa v ňom otázka, či na zúženie rozsahu práv a povinností spoločníka vyplývajúcich zo spoločenskej zmluvy je potrebný súhlas všetkých spoločníkov spoločnosti), ako to správne skonštatoval aj krajský súd.

8. Obstať nemôže ani tvrdenie, že dovolateľa, že konajúce súdy mali zaťažiť svoje konanie vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., keď nepripustili v spore ním predložené právne stanovisko vypracované právnickou fakultou Univerzity Mateja Bela.

8.1. Je síce pravda, že súdy nižšej inštancie na predmetné stanovisko neprihliadali, avšak išlo o postup, ktorý zodpovedal zákonu s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania. Dovolací súd poukazuje na to, že žalovaný mal predmetné stanovisko predložiť súdu včas, pričom z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že žalovaný ním disponoval ešte pred samotným doručením žaloby. Žalovaný tak mohol (a mal) predmetné stanovisko predložiť súdu už spolu s vyjadrením k žalobe, pričom tak neurobil, čím sa sám vystavil do rizika, že ak predloží stanovisko v neskoršom štádiu konania, súd naň nemusí prihliadať (k čomu aj došlo). Je nepochybné, že žalovaný (jeho právny zástupca) v rozpore s platnou a účinnou právnou úpravou nerešpektoval pokyny súdu, čím došlo k sudcovskej koncentrácii konania, v dôsledku čoho zaniklo jeho oprávnenie predkladať súdu tvrdenia a dôkazy, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania na základe záväznej výzvy súdu prvej inštancie. Žalovaný (resp. jeho právny zástupca) sa následne v dovolaní snažil preniesť zodpovednosť za svoje pochybenie (resp. nečinnosť) v spore na konajúce súdy, ktorých procesný postup bol v súlade so zákonom, čo je neprípustné. Predmetná dovolacia námietka žalovaného z tohto dôvodu neobstoí.

8.2. K uvedenému dovolací súd doplní, že práve ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania predstavujú efektívny nástroj pre civilné sporové konanie s cieľom prispieť k zrýchleniu konania, keďže sa jedná o nástroj, ktorý má zamedziť tomu, aby strany sporu (resp. ich právni zástupcovia) predkladali jednotlivé dôkazy a argumentáciu postupne (priebežne) počas celého konania na súde prvej inštancie, čo malo za následok odročovanie jednotlivých pojednávaní a zbytočné predlžovanie konania, ako tomu bolo za predchádzajúcej právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016. Obrazne povedané, v súčasnosti sú strany sporu povinné vyložiť na stôl všetky karty už na začiatku konania, aby súd mal k dispozícii (v zásade) všetky potrebné podklady pre rozhodnutie v spore už pred prvým pojednávaním vo veci.

8.3. Vo veci rozhodujúci senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že už v uznesení z 26. februára 2019, sp. zn. 3Obdo/43/2018 skonštatoval, že „podľa čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Z čl. 10 ods. 1 Základných princípov Civilného sporového poriadku vyplýva stranám povinnosť postupovať v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd môže určiť stranám záväzné procesné lehoty na niektoré procesné úkony (čl. 10 ods. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku). S týmito zásadami je spojená aj povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 C. s. p.).

Vychádzajúc z uvedeného sú strany sporu povinné rešpektovať pokyny súdu smerujúce k prejednávaniu sporu, pričom zákon umožňuje súdu určiť stranám záväznú lehotu na predloženie vyjadrení obsahujúcich skutkové tvrdenia, prípadne na predloženie návrhov na vykonanie dôkazov s tým, že v prípade nedodržania predmetnej lehoty súd nemusí na neskôr predložené tvrdenia alebo návrhy prihliadať, čo predstavuje procesnú preklúziu práva. Účelom sudcovskej koncentrácie konania bolo zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán (napr. v podobe oneskorene predkladaných vyjadrení obsahujúcich nové skutkové tvrdenia alebo nové návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania) smerujúcemu k zbytočnému predlžovaniu konania (a k vzniku priesťahov v konaní), a zabezpečiť tak, aby poskytnutie súdnej ochrany bolo rýchle a účinné. Táto skutočnosť je o to výraznejšia, ak je strana sporu zastúpená

advokátom, ktorý by mal chápať význam a dôsledky sudcovskej koncentrácie konania, a ktorý by mal mať dostatočné vedomosti na to, aby posúdil, že nerešpektovanie výzvy súdu spojenej so sudcovskou koncentráciou môže mať za následok stratu sporu na strane svojho klienta.“

9. Rovnako tak nemôže obstať ani námietka týkajúca sa nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov nižšej inštancie. Vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu konštatuje, že predmetná námietka nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. automaticky v každom jednom prípade, keď sa neúspešná strana nestotožní s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie). Naopak k posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup.

9.1. Prípustnosť dovolania na základe tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia môže byť daná v prípadoch, ak odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožní strane v dovolaní uplatniť dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p., t. j. namietat' nesprávne právne posúdenie veci (rovnako aj 3Obdo/42/2019); ak odvolací súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia (viď aj 3Obdo/72/2016 a 3Obdo/10/2017), alebo ak sa odvolací súd nevysporiada so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania (viď aj 3Obdo/93/2019).

9.2. V rozhodovanom spore podľa názoru dovolacieho súdu nešlo o žiadnu z výnimiek uvedených vyššie, ktorá by mohla založiť prípustnosť dovolania, keďže ani samotný dovolateľ neuvedol, akým vyššie uvedeným spôsobom malo byť zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces tvrdeným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že „prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).“ Uvedený záver je plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

10. Na základe vyššie uvedeného (viď body 7., 8. a 9. vyššie) dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom (a ani pred súdom prvej inštancie) nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.

11. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalovaného prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., dovolací súd uvádza, že v tejto časti je podané dovolanie absolútne neprejednatelné.

11.1. Už v rozsudku z 30. novembra 2016, sp. zn. 3Obdo/61/2016 vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu skonštatoval, že rozsah dovolacieho prieskumu je vymedzený konkrétnou argumentáciou dovolateľa, v čom podľa jeho názoru odvolací súd spornú otázku nesprávne právne posúdil a akým spôsobom ju posúdiť mal. Povinnosťou dovolateľa je zo zákonných ustanovení, prípadne z judikatúry určiť právny záver, ktorého (ne)správnosť v súvislosti s právnymi závermi odvolacieho súdu má preskúmať dovolací súd. Práve povinnosť právneho zastúpenia dovolateľa má zamedziť takýto postup a zároveň povinné právne zastúpenie má zabezpečiť, aby dovolateľ jednotlivé dovolacie dôvody presne uviedol a jednoznačne tým stanovil rozsah dovolacieho prieskumu.

11.2. Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (k tomu viď R 83/2018). Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

12. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovaného v časti, v ktorej namietal nesprávne právne

posúdenie, predmetné náležitosti neobsahuje.

12.1. Jednak dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (hoci s predmetom sporu nesúvisiace pozn. dovolacieho súdu), ktoré nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorú tvoria výlučne rozhodnutia dovolacích senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (k tomu viď aj 3Obdo/1/2018). Na druhej strane žalovaný síce poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Obdo/2/2008, avšak ako už bolo uvedené vyššie (viď bod 7.2. vyššie), predmetné rozhodnutie na daný spor nedopadá, keďže v ňom nebola riešená právna otázka, ktorá bola významná pre predmetný spor (viď 6.1. vyššie).

12.2. Oveľa väčším nedostatkom, ktorý spôsobuje neprejedateľnosť dovolania je, že dovolateľ neuviedol právnu otázku, ktorú mal dovolací súd vo svojom rozhodnutí meritórne posudzovať, a túto nie je možné zistiť ani z obsahu podaného dovolania. Rovnako tak žalovaný neuviedol právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a ani nekonkretizoval, ako mal odvolací súd právnu otázku významnú pre rozhodnutie predmetného sporu správne vyriešiť. Citovanie z jednotlivých súdnych rozhodnutí nemožno považovať za argumentáciu dovolateľa, v ktorej má byť obsiahnuté, ako mal odvolací vec správne vyriešiť. Dovolateľ - hoci je zastúpený advokátom - tak rezignoval na splnenie zákonnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 432 ods. 2 C. s. p.

12.3. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný nevymedzil dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., v dôsledku čoho je vylúčené uskutočnenie dovolacieho prieskumu v časti právnych záverov vyslovených krajským súdom (prípadne aj súdom prvej inštancie).

13. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. (viď bod 10. vyššie) pri súčasnom nevymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. (viď bod 12.3. vyššie), najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.